

РЕШЕНИЕ

№ 3152

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1316** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. К. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-000395/08.03.2020 г., издадена от Началник сектор към ОДМВР-П., Сектор „Пътна полиция“-П., с която на К. К. Г. за нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП, е наложена ПАМ по чл. 171, т.2, б.“а“ ЗДвП- временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността. Релевира се, че заповедта е необоснована- отменително основание по чл.146, т.4 АПК. Твърди се, че оспорвания административен акт е и материално незаконосъобразен, издаден без фактически и правни основания за приложение на разпоредбата на чл.171, т.2, б.“а“ ЗДвП. В случая контролните органи не извършили измервания, поради което не можело да се приеме, че констатираното затъмнение на предните странични стъкла е под границите, определени в Правило 43 на Икономическата комисия за Европа на ООН, а именно поне 70 % светло пропускливост. Изтъква се противоречие с принципа за съразмерност, заложен в чл.6, ал.2 АПК. Моли заповедта да бъде отменена. Претендира разности.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата като незаконосъобразна до степен на нищожна, тъй като изложените в същата фактически основания са неясни, непълни и противоречиви. В акта липсвали конкретни твърдения в какво се състои неизправността на автомобила. Това било пренесено и в заповедта. Подробни

съображения развива в писмени бележки. Претендира разноси, съгласно списък. Ответникът редовно уведомен, не се представлява. В депозирано писмено становище от пълномощник, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 08.03.2020 г. мл.автоконтрольор при ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ - П.- В. Т. съставил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №198744 против К. Г., за нарушение на чл.150, ал.1 ЗДвП, за това, че на 08.03.2020 г. в 02:00 часа в [населено място], [улица], с посока на движение към паркинга на храм „В. С.“ като водач управлява собствения си лек автомобил „Ф. Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] , като е ограничил видимостта /намалил прозрачността/ на предните ляво и дясно стъкла на вратите, които осигуряват видимостта на водача на пътя.

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-000395/08.03.2020 г., на К. К. Г., е наложена ПАМ по чл. 171, т.2, б. „а“ ЗДвП- временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността. Административният орган е мотивирал прилагането на оспорената ПАМ с обстоятелството, че Г. е извършил административно нарушение на чл. 105, ал.1 от ЗДвП, позовал се на съставения АУАН №198744/08.03.2020 г. и е пренесъл съдържанието от акта.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ- чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП.

По силата на чл.171, т.2, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на

пътно превозно средство до отстраняване на неизправността, когато пътното превозно средство е технически неизправно, включително и когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми или конструкцията му е изменена без съответното разрешение.

Вменената за нарушена от Г. разпоредба на чл.105, ал.1 от ЗДвП предвижда забрана за ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Съгласно ал.3 на същата разпоредба намаляване прозрачността на стъклата по ал. 1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. Съгласно предписанието на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни; а според разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. "в" ППЗДвП, МПС е технически неизправно, когато има стъкла, които не отговарят на съответните изисквания на стандартизационните документи. Поначало шофирането на техническо неизправно и неотговарящо на стандартите МПС създава непосредствена опасност за участниците в движението и съставлява основание по смисъла на чл. 171, т. 2, б. "а" ЗДвП за налагане на ограничение на правото на собственика да го ползва по предназначение до отстраняване на неизправността.

В конкретния казус ПАМ е наложена поради ограничена видимост през предните странични стъкла на автомобила. Спорен е въпросът дали намаляването на прозрачността на стъклата на автомобила представлява техническа неизправност по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. "в" ППЗДвП и води ли до ограничаване на видимостта по чл. 105, ал. 1 ЗДП. И това така, тъй като не е посочено по какъв начин е ограничена видимостта, респ. намалена прозрачността на предните стъкла на вратите. Нито във фактическите основания в заповедта, нито в описанието в АУАН се сочи правопораждащият неизправността на процесния автомобил факт- допълнителното затъмняване на стъклата с фолио или фабрично затъмнени стъкла. Трайна е съдебната практика по аналогични случаи, че следва да се прави разлика между фабрично произведени затъмнени стъкла и такива, които са затъмнени от водача с фолио след производството. Разпоредбата на чл. 105, ал. 1 ЗДвП съдържа забрана за ограничаване на видимостта през челното и през страничните стъкла, както и намаляване на прозрачността им. Когато прозрачността на фабрично поставените стъкла допълнително е намалена, без да бъде спазен съответният ред- чрез залепване на фолио, което редуцира прозрачността на стъклата, това прави превозното средство неизправно, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. "б" от ППЗДвП (в този смисъл Решение № 16608 от 12.12.2013 г. на ВАС по адм. д. № 10984/2013 г., VII о., Решение № 714 от 20.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 8156/2013 г., VII о. и Решение № 6844 от 23.05.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7860/2017 г., VII о.). В случая обаче липсват такива фактически твърдения.

Съдът намира за нужно да отбележи, че административният орган носи тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за законност на обжалвания административен акт (А.. чл. 170, ал. 1 АПК), което по делото не е сторено.

При така установените релевантни за спора юридически факти, съдът намира, че публичното право на органа да наложи ПАМ, обезпечаваща безопасността на движението по пътищата е упражнено в противоречие с изискванията на приложимия материален закон- отменителното основание по чл. 146, т.4 от АПК.

Съдът приема, че тълкуването на фактите, послужили като основание на административния орган да приложи ПАМ, налагат извода, че те не описват нито една от хипотезите на чл.171, т.2, б. „а“ от ЗДвП. Нито се твърди, а и не се доказва от ответника, личният автомобил на жалбоподателя да е бил технически неизправен, или да е налице хипотеза, когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми или конструкцията на ППС е изменена без съответното разрешение. Ето защо, липсва правно основание за приложението на разпоредбата на чл. 171, т.2 б.а от ЗДвП.

Предвид изложеното, оспорената заповед като материално незаконосъобразна и като несъответстваща на целта на закона, следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и при съвременно направеното искане от страна на адв. Б., на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски. Съгласно представените доказателства за извършено плащане на адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор за правна защита и съдействие, същото е в размер на 600 лева. Съдът намира за основателно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното възнаграждение за осъществявано процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2 е 500 лв. В случая след преценка на фактическата и правна сложност от характерните за този вид дела, не надвишаваща ги, при разглеждането му в едно съдебно заседание, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да се определи в размер на 500 /петстотин/ лева. Следва да се присъдят на жалбоподателя и направените разноски в размер на 10 (десет) лева за държавна такса, или общо разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. К. Г. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-000395/08.03.2020 г., издадена от Началник сектор към ОДМВР-П., Сектор „Пътна полиция“-П., с която на К. К. Г. е наложена ПАМ по чл. 171, т.2, б.“а“ ЗДвП- временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР- П. да заплати на К. К. Г. направените по делото разноски в размер общо на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: